

Bohoslužby v hospodě (1)

Byl Silvestr. V jedné hospodě sedělo spolu několik mužů. Už vyprázdnili pár skleniček a jejich nálada byla hlasitá a uvolněná. Spolu s nimi tam byl Samuel Russell, syn místního faráře, který však neměl žádné pochopení pro víru svého otce. Proto byl také zde a ne ve sborovém domu.

Tu vešel dovnitř Alan, který nenáviděl vše, co zaváňelo kostelem nebo vírou. Zatímco oklepával ze svých vysokých bot sněh, hučel: „Ti tam ve sborovém domě slaví silvestrovskou bohoslužbu. Co mohou oni, můžeme také my: Budeme mít bohoslužbu a každý řekne něco, co se hodí.“ Vyzval muže vedle sebe: „Bratře Browne, nechtěl byste se na začátek pomodlit?“

Pak navrhl, aby zazpívali jednu oblíbenou církevní píseň. On sám udal nápěv, ale při zpěvu měnil text, což druzí s velkým smíchem následovali. Pak oznámil: „Bratr Samuel Russel nyní bude držet kázání. Vždyť je synem faráře a může nám jistě povědět nějaké slovo ke vzdělání.“

Mladý muž se vzpěchoval, avšak druzí mu řekli: „Bud' budeš kázat, nebo nám každému zaplatíš panáka!“ Protože mu bylo líto peněz, souhlasil s tím, že něco řekne. Začal tím, že všichni jsou přece na cestě do pekla a že právě teď, kdy nový rok stojí přede dveřmi, je vhodná příležitost začít nový život...

Ať v hospodě nebo na bowlingu, ať při oslavě narozenin nebo při podnikovém výletu – nejsou Bůh a víra dnes často zesměšňováni? Bůh to snad neslyší a nevidí? Zdalipak zde v hospodě bude mlčet?

(dokončení zítra)

***Tak bude mé slovo, které vyjde z mých úst:
Nenavráť se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná to,
co si přeji, a zdárně dokáže to, k čemu ho pošlu.***

Izaiáš 55,11

Bohoslužby v hospodě (2)

Samuel Russell kázal. Konstatoval, že všichni jsou na cestě do pekla a že je na místě, právě na začátku nového roku začít nový život.

Všichni se smáli, když Alan pronesl: „Už cítím, jak začínám věřit!“ Samuel mluvil dál – teď s důrazem a vážností. Vyslovoval myšlenky, které byly už po léta hluboce zasypané v jeho srdci, pohřbeny pod jeho hříšným životem. Byla to slova, která mu jeho otec často říkal. Věty, které slyšel od své matky, a biblické verše, kterým se kdysi naučil v nedělní škole. Muži mu naslouchali: nejprve se smíchem, pak odmítavě, téměř nepřátelsky, nakonec dokonce se zájmem.

Čím déle Samuel mluvil, tím více mluvil také sám k sobě. Věděl, že jeho slova jsou správná a ptal se: „**Jestliže to, co říkám, je pravda, proč potom nejdu na svá kolena a neprosím Boha, kterému jsem se tak posmíval, o odpuštění?**“ A přesně to udělal: na místě, uprostřed svého kázání.

Dva další muži se obrátili, dříve než opustili místnost a odešli domů: vzrušení, střízliví – a zachránění. A Alan už nikdy neřekl nic proti církvi nebo víře a také už nikoho nevyzýval, aby kázal.

Když Samuel Russell šel domů, potkal svého otce, který přicházel ze silvestrovské pobožnosti ve sboru. Později řekl: „Byl jsem tak šťastný, že jsem mohl svému otci vyprávět, že jeho modlitby byly vyslyšeny. Nalezl jsem Krista. Byl jsem jako poleno zachráněné z ohně“ (Ámos 4,11).“

